

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 198/06-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť T. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. C., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 179/96 (pôvodne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 259/94) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 179/96 (pôvodne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 259/94) p o r u š e n é b o l o .

2. T. M. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť T. M. trovy konania v sume 6 888 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiatosem slovenských korún) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. M. C., Advokátska kancelária, B.

4. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti T. M. nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2006 doručená s'ťažnosť T. M., B. (ďalej len „s'ťažovateľ“). Dňa 12. júna 2006 s'ťažovateľ doručil ústavnému súdu podanie označené ako „*Oprava ústavnej s'ťažnosti – čiastočne spät'vzatie s'ťažnosti*“, ktorým modifikoval petit svojej s'ťažnosti. Z obsahu s'ťažnosti vyplynulo, že s'ťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 179/96 (pôvodne v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 259/94) o uložení povinnosti zaplatiť s'ťažovateľovi odmenu vyplývajúcu zo sprostredkovateľskej zmluvy.

Na základe rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2007 bola vec pridelená sudcovi Rudolfovi Tkáčikovi ako sudcovi spravodajcovi, ktorý je členom III. senátu. Vzhľadom na to vo veci samej o s'ťažnosti s'ťažovateľa rozhodoval III. senát v zložení, ako je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 198/06-16 z 21. júna 2006 prijal sťažnosť na ďalšie konanie a 17. júla 2006 vyzval predsedu okresného súdu, aby sa k sťažnosti vyjadril, aby zaslal predmetný súdny spis a aby oznámil, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci. V rovnakom termíne vyzval ústavný súd na vyjadrenie aj právneho zástupcu sťažovateľa (jeho vyjadrenie bolo doručené ústavnému súdu 24. júla 2006 spolu so súhlasom na upustenie od ústneho pojednávania).

Predseda okresného súdu v liste označenom ako „*Oznámenie o predĺžení lehoty*“ z 27. júla 2006 ústavnému súdu oznámil, že predlžuje „*lehotu na vybavenie sťažnosti do 21. 09. 2006*“. Ústavný súd doručil 22. augusta 2006 okresnému súdu výzvu, v ktorej ho upozornil, že je neúnosné a neprijateľné, aby lehotu na vykonanie procesného úkonu v konaní pred ústavným súdom určoval účastník konania a zároveň ho vyzval na splnenie požiadaviek do 8. septembra 2006 s upozornením na právne následky ak výzve nevyhovie. Predseda okresného súdu 11. septembra 2006 doručil ústavnému súdu vyjadrenie, v ktorom vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci, stručne uviedol chronológiu procesných úkonov v predmetnej veci a požiadal ústavný súd, „*aby bola vzatá na vedomie skutočnosť, že súd konal v súlade s platnými právnymi predpismi s ohľadom na množstvo vecí vybavovaných v oddelení zákonnej sudkyne ako i na právnu náročnosť predmetného súdneho sporu*“ a zároveň navrhol, aby ústavný súd zvážil priznanie finančného zadosťučinenia, ak dospeje k rozhodnutiu o porušení sťažovateľom označeného základného práva.

Ústavný súd uznesením z 30. novembra 2006 č. k. III. ÚS 198/06-34 uložil predsedovi okresného súdu poriadkovú pokutu z dôvodu nerešpektovania jeho výzvy a zdržovania postupu ústavného súdu vo veci. Dňa 27. decembra 2006 doručil predseda okresného súdu ústavnému súdu požadovaný súdny spisový materiál. Podpredsedníčka okresného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 3. januára 2007 požiadala o odpustenie uloženej poriadkovej pokuty, ústavný súd jej však listom z 10. apríla 2007 oznámil, že žiadosti nemožno vyhovieť s poukázaním na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a na skutočnosť, že pokuta bola uložená predsedovi okresného súdu, teda iba on je subjektom tohto konania.

Dňa 6. septembra 2007 ústavný súd zisťoval stav konania v predmetnej veci na okresnom súde, pričom mu bolo oznámené, že okresný súd vo veci meritórne rozhodol 11. decembra 2006. Od 20. apríla 2007 sa súdny spis nachádza na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v dôsledku podania odvolania odporcom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby v zásade neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota. Preto pre splnenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva

(ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup okresného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

Základnými kritériami na hodnotenie veci ako zložitej je skutkový stav veci a platná právna úprava relevantná pre rozhodnutie o veci (II. ÚS 26/95). Predmetné konanie vedené okresným súdom, v rámci ktorého namieta sťažovateľ zbytočné prietahy, možno hodnotiť ako konanie, ktoré po právnej, ale ani po skutkovej stránke nie je zložité. Ide o občianskoprávny spor, cieľom ktorého je usporiadať nároky zo sprostredkovateľskej zmluvy uzavretej medzi sťažovateľom vykonávajúcim podnikateľskú činnosť a odporcami, ktorým sa sťažovateľ zaviazal sprostredkovať uzavretie zmluvy na prevod práv a povinností spojených s členstvom v bytovom družstve. Cieľom dokazovania v predmetnom súdnom konaní je určenie výšky odmeny pre sťažovateľa ako sprostredkovateľa. Takéto objasňovanie skutočného stavu veci nemôže podľa názoru ústavného súdu za žiadnych okolností spôsobiť v konaní komplikácie, ktoré budú mať za následok trvanie sporu v dĺžke viac ako 12 rokov.

Pri posudzovaní druhého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že správanie sťažovateľa, resp. jeho právnych zástupcov neprispelo zásadným spôsobom k doterajšej dĺžke konania. Z predloženého súdneho spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa bez ospravedlnenia iba raz (19. apríla 2001) nezúčastnil nariadeného pojednávania a v jednom

prípade nedodržel lehotu určenú okresným súdom (7 dňová lehotu určená 11. júla 2003 na vyjadrenie sa k odvolaniu žalovaného). K tvrdeniu predsedu okresného súdu o nedisciplinovanosti účastníkov konania týkajúcej sa ich neúčasti na pojednávaniach ústavný súd uvádza, že podľa faktov vyplývajúcich zo súdneho spisu úplná väčšina odročených pojednávaní z dôvodu neprítomnosti účastníkov ide na vrub odporcov sťažovateľa a za prietahy v konaní zapríčinené inými účastníkmi nemôže zodpovedať sťažovateľ.

Z podkladov predložených sťažovateľom vyplýva, že sa dvakrát obrátil na okresný súd s dotazom na informáciu o stave konania (30. januára 1995 a 19. septembra 1996) a 18. júna 1998 doručil okresnému súdu žiadosť o preverenie dôvodov, pre ktoré nebolo nariadené pojednávanie vo veci, a o „*primeraný zásah v záujme konania*“. Napriek tomu, že toto podanie nebolo formálne označené ako sťažnosť na prietahy v konaní okresného súdu, ústavný súd z obsahu podania zistil, že jeho účelom bolo dosiahnuť odstránenie nečinnosti okresného súdu. Podanie teda bolo realizované s cieľom, ktorý čase jeho realizácie plnili prostriedky nápravy podľa ustanovení § 17 ods. 1 zákona č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov. Tento záver dokazuje aj odpoveď podpredsedníčky okresného súdu zo 6. júla 1998. Právny zástupca sťažovateľa žiadal okresný súd o určenie termínu pojednávania 4. októbra 2003.

Postup okresného súdu ako tretie kritérium na posúdenie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zhodnotil ústavný súd ako postup, ktorý vykazoval zbytočné prietahy.

Postup okresného súdu sa vyznačoval obdobiami súvislej nečinnosti, a to hlavne v období bezprostredne nasledujúcom po začatí konania. Po podaní žaloby sťažovateľom (1. augusta 1994) okresný súd až 22. októbra 1996 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Nesplnenie poplatkovej povinnosti treba síce pripočítať na vrub sťažovateľa, to však nemôže ospravedlniť viac ako 26-mesačné vyčkávanie okresného súdu

s výzvou na zaplatenie súdneho poplatku. Po tom, čo sťažovateľ uhradil súdny poplatok 24. októbra 1996, okresný súd až 2. apríla 1998 (teda po 17 mesiacoch) doručil kópiu žaloby odporcom s výzvou na vyjadrenie. Uvedené nedostatky v postupe okresného súdu spôsobili, že platobný rozkaz, ktorý je (berúc do úvahy jeho podstatu i podmienky na jeho vydanie) vyjadrením skráteného občianskoprávneho konania, bol v predmetnej veci vydaný až po takmer štyroch rokoch od začatia konania.

Za dlhšie obdobie nečinnosti možno považovať obdobie od 14. januára 2003, keď po zrušení rozsudku okresného súdu krajským súdom bol spis vrátený okresnému súdu, do 30. októbra 2003, keď zákonná sudkyňa nariadila zisťovanie pobytu odporcu v I. rade (9 a pol mesiaca). Pritom rešpektovanie právneho názoru krajského súdu ako odvolacieho súdu vyjadreného v odôvodnení jeho zrušovacieho rozhodnutia (poukazovalo sa na potrebu doplnenia dokazovania aj výsluchom odporcu v I. rade – č. 1. 71) vyžadovalo nevyhnutne zisťovanie miesta pobytu odporcu v I. rade.

Nakoniec za dlhšie obdobie nečinnosti okresného súdu ústavný súd považoval aj obdobie od oznámenia miesta pobytu odporcu v I. rade (19. novembra 2003) do 23. augusta 2004, keď okresný súd opätovne začal zisťovať, či sa odporca v I. rade ešte stále nachádza vo väzbe, vo výkone trestu alebo či bol prepustený na slobodu (viac ako 9 mesiacov).

V konaní okresného súdu ústavný súd zistil aj viacero kratších období nečinnosti. Išlo napríklad o obdobie od 17. novembra 1999, keď sa okresný súd druhýkrát neúspešne pokúšal doručiť platobný rozkaz odporcovi v I. rade, do 26. mája 2000, keď zákonná sudkyňa nariadila zisťovanie aktuálnej adresy pobytu uvedeného odporcu (viac ako 6 mesiacov). Obdobne za kratší časový úsek vyznačujúci sa nečinnosťou (4 mesiace) ústavný súd považoval obdobie od 6. septembra 2000 (ustanovenie opatrovníka odporcovi v I. rade) do 9. januára 2001 (nariadenie pojednávania vo veci). Takmer trojmesačné obdobie nečinnosti okresného súdu zistil ústavný súd v čase od 10. decembra 2001 (doručenie odvolania odporkyne v II. rade) do 6. marca 2002 (výzva na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie a na vyjadrenie sa právneho zástupcu sťažovateľa). Za ďalšiu

nečinnosť možno považovať obdobie, keď okresný súd odročil pojednávanie vo veci nariadené na 23. máj 2005 na neurčito za účelom zistenia miesta pobytu odporcu v I. rade, avšak jeho aktuálnu adresu zisťoval až výzvami z 21. novembra 2005 (takmer 6 mesiacov). Po oznámení novej adresy odporcu v I. rade (28. novembra 2005) termín pojednávania vo veci určil až 16. februára 2006 (tri a pol mesiaca).

V posudzovanom období od 1. augusta 1994 po odpočítaní obdobia, počas ktorého vo veci konal krajský súd ako súd odvolací (viac ako 9 mesiacov), možno konštatovať, že konanie vedené okresným súdom ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvá takmer 11 rokov, z toho bol podľa zistení ústavného súdu z predloženého spisu okresný súd v konaní nečinný celkovo viac ako sedem rokov.

Správanie štátneho orgánu, ktoré zapríčiňuje zbytočný priesťah, sa obvykle prejavuje nečinnosťou orgánu s právomocou konať o veci. Pre splnenie účelu práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov je však právne významné akékoľvek správanie štátneho orgánu. To znamená, že aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva podľa čl. 48 ods. 2, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty ohľadne tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol (I. ÚS 17/99, II. ÚS 33/99). Ústavný súd pri preskúmaní predloženého spisu okresného súdu zistil aj viacero prípadov konania, ktoré sa vyznačovalo neefektívnosťou a nesústredenosťou.

Za nesústreďený postup okresného súdu možno podľa ústavného súdu označiť zisťovanie miesta pobytu odporcu v I. rade po tom, čo sa mu dvakrát nepodarilo doručiť platobný rozkaz, a následné ustanovenie opatrovníka tomuto účastníkovi v septembri 2000. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, ktorým rozsudok okresného súdu 9. októbra 2002 zrušil, nasvedčuje, že ustanovenie opatrovníka bolo predčasné, keďže odporca v I. rade sa nachádzal vo väzbe Krajského súdu v Banskej Bystrici. Túto skutočnosť odvolací súd zistil z vyjadrenia odporkyne v II. rade v odvolacom konaní.

Neefektívnosť v postupe okresného súdu dokazuje aj potreba opätovného zisťovania miesta pobytu odporcu v I. rade 23. augusta 2004. Okresnému súdu bola 19. novembra 2003 doručená informácia, že odporca v I. rade je vo výkone väzby, avšak okresný súd vzhľadom na nečinnosť v nasledujúcom období do 23. augusta 2004 musel znovu zisťovať tú istú skutočnosť, aby doručenie uznesenia odvolacieho súdu (ktoré mal okresný súd k dispozícii od 14. januára 2004) bolo úspešné.

Ústavný súd konanie v predmetnej veci kvalifikuje ako pomalé a neúčinné, resp. prejednávanie veci v neprimeranej lehote, teda ako konanie so zbytočnými prieťahmi. Z predmetného súdneho spisu vyplýva, že na vzniku a pretrvávaní nepriaznivého a nežiaduceho stavu v dĺžke konania vo veci vedenej okresným súdom majú rozhodujúci podiel viaceré nedostatky v jeho činnosti, tak ako boli uvedené v odôvodnení tohto rozhodnutia. To viedlo k zbytočným prieťahom v konaní. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy i práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako je to uvedené v 1. bode výroku tohto nálezu.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol takéto rozhodnutie, avšak vzhľadom na to, že okresný súd už vo veci meritórne rozhodol (11. decembra 2006), neprichádzalo do úvahy v okolnostiach prípadu rozhodnúť v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a prikázať okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa garantovaného mu čl. 48 ods. 2 ústavy i práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jeho žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľa, jeho správanie počas predmetného konania, a aj tú skutočnosť, že ústavný súd vo veci zistil porušenie základného práva.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadostučinenie v sume 200 000 Sk. Ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu a tiež s prihliadnutím na hodnotu predmetu konania pred okresným súdom považuje za primerané priznať mu sumu 100 000 Sk (2. bod výroku nálezu).

Pri určovaní primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadostučinenia nie je prípadná náhrada škody.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom, ktorý vykonal dva úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania a písomné podanie (sťažnosť). Obidva úkony boli vykonané v roku 2006. Podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základnou tarifou podľa ustanovení § 11 ods. 2 vyhlášky je 1/6 z výpočtového základu (§ 1 ods. 3 vyhlášky, t. j. zo sumy 16 381 Sk pre úkony v roku 2006), čo predstavuje za jeden úkon v roku 2006 odmenu v sume 2 730 Sk. K tejto sume ústavný súd pripočítal režijný paušál za dva úkony právnej pomoci, a to dvakrát 164 Sk. Trovy právneho zastúpenia teda predstavujú sumu 5 788 Sk. Keďže advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, priznal mu ústavný súd k tejto sume 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky. Priznaná náhrada trov právneho zastúpenia teda predstavuje celkovú sumu 6 888 Sk (3. bod výroku nálezu) a okresný súd je povinný zaplatiť ju na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007